

Annemarie Oster zoekt GLAMOUR.. OP SARDINIË

Jetset, party's, luxueuze clubs en hotels... Een sprookjesland
temidden van overweldigend natuurschoon.
Schrijfster Annemarie Oster reisde naar Sardinië's Costa Smeralda
op zoek naar *the happy few* en meer...

DOOR: ANNEMARIE OSTER • FOTOGRAFIE: JOHN VAN HELVERT

Annemarie Oster op door
wind en zand uitgesleten rotsen
op Sardinië.

Adembenemd uitzicht
over de robuuste rotspartijen
van Costa Smeralda.

Terwijl het hier in Nederland waait en (al bijna weer pepernoten) regent, mag ik op werkbezoek naar een zonovertogen eiland in Zuid-Europa. En naar een heel speciaal stukje kust, een – als ik de reisgidsen mag geloven: op harmonieuze wijze in de natuur ingebed sprookjesland. Het schijnt te worden gefrequent door torenhoog bezoek, soms zelfs van koninklijke bloede! Ook filmsterren, fotomodellen en popsterren vliegen en varen er af en aan. Vergeleken bij dit luxueuze lustoord verbleekt elke rijkeluisbestemming, ja, verschiet zelfs de Côte d'Azur van kleur. Wie nu nog een voet zet in het Carlton in Cannes, loopt hopeloos achter. Wie zich nu nog waagt op een jacht in St. Tropez, is de risee, om maar te zwijgen van de sukkel die denkt dat hij (of zijn portemonnee) meetelt in een provincieplaatsje als Monaco.

Op mij wacht in al haar zinderende glorie de mooiste, meest modieuze plek op aarde: Sardinië's Costa Smeralda. Gelegen aan een blauwer-dan-blaauwe Mediterrannée. Beschenen door een nu eens gouden, dan weer rozerode zon, strekt deze smaragdgroene kust zich uit, een en al weelderige vegetatie in alle kleuren van de regenboog. Ook de regenboog zelf vertoont zich soms, plus hemelwater (zie olijke foto met roze puntmuts) maar laat ik niet op mijn afwisselende trip vooruitlopen. Of liever, op ónze: ik word vergezeld door een rijzige blondino, fotograaf John van Helvert, die het ene idyllische plaatje na het andere zal schieten.

De Costa Smeralda aan de Noordoostkust van Sardinië, staat inderdaad bekend als de 'Nieuwe Côte d'Azur'. Sinds in de jaren zestig de Aga Khan langzeilde en zijn licht en geld liet schijnen over dit stukje kust om er een superdeluxe toevluchtsoord voor vrienden van te maken, is het de verzamelplek van *les plus riches du monde, crème de la crème, jetset, haute volée*. Ach, voor dit geprivilegieerde mensensoort bestaat geen adequate Nederlandse vertaling. Rijken der aarde, 'bovenlaag,' 'puikje van de zalm'? Dat spreekt niet echt tot de verbeelding zoals ook namen als Caroline van Monaco, de Sjah van Perzië, Bruce Willis, Catharina Zeta-Jones en Hugh Grant net iets aangamer in het gehoor liggen dan de Des Bouvrietjes, Van Oranje-Nassautjes, Van Breukhoventjes en/of Rik Felderhof.

Pièce de résistance van de Costa Smeralda, althans dat wordt gezegd, is Porto Cervo, een jachthaventje omringd door villa's voor exorbitante prijzen. Hoeveel zal me tijdens ons verblijf vaker dan me lief is ter ore komen; ik hoor niet graag hoe rijk een ander is.

In deze contreien bevindt zich ook het Glamour Café, waar van alles gebeurt en The Billionaire (Club), waar Bruce Willis zich geregeld misdraagt of juist niet. Verder moet ik beslist naar het Cala di Volpe, waar in de voormalige villa van de Aga Khan het gelijknamige hotel

is gevestigd. (Die prins Aga Khan is, als ik me niet vergis, de zoon van Ali, die ooit nog even getrouwd was met Rita Hayworth, filmster uit vervlogen tijden, tevens grote liefde van Orson Welles. Vroeger kwamen wij niet meer bij van deze woordspeling: *Als Rita heet wordt en Ali kan niet, wil Orson wel es*. Maar dit terzijde.)

Transavia is de enige maatschappij die het nabijgelegen Olbia aandoet. Cagliari, de luchthaven waarop Alitalia vliegt, ligt aan de zuidkant: zes uur rijden naar de Costa Smeralda! Sardinië is weliswaar even groot als Nederland, maar... beduidend minder vlak. En dunner bevolkt. Vanuit het vliegtuig zie je een bergachtige woestenij. Pas ter plekke word je overweldigd door de prachtige natuur. Heel vroeger zat Sardinië vast aan Corsica. Een paar dagen later zal ik Napoleon's kust traceren vanaf Capo Testa, in het Noordwesten.

Ons logeeraadres, Aldiola Country Resort, blijkt een in het binnenland weggemoffelde, weldadig rustige hotelaccommodatie, onderverdeeld in door rotspaden omringde huisjes. Wij krijgen de twee beste (nr. 403 en 404), met uitzicht op veel groen en in de diepte een dromerig meer, een stuwmeer volgens John.

De huisjesreeks, met zwembad, al harmonieus in de omgeving opgenomen, is ontworpen door eigenaar Gianni, van huis uit ingenieur. Toch is hij niet te beroerd om af en aan te lopen met consumpties.

's Avonds eten wij bij La Kustera, een lokaal restaurant (Agriturismo) dat is gevestigd in een op een berg gelegen, voormalige boerderij. In de langgerekte ruimte zitten aan grote tafels louter Sardijnse families. De bediening is beminlijk, zoals de hele bevolking: verre van vijandig. Ik had gehoord dat deze eilandbewoners – oorspronkelijk banenlingen – door de Italianen van het vasteland niet altijd even aardig worden behandeld. Hun frustratie daarover zouden ze op de toeristen verhalen, maar het tegendeel blijkt een feit. >

Boven: Annemarie wordt overvallen door een regenbui. Onder: Kijken en bekeken worden.

‘Sinds dertig jaar zit de jetset op dit terras; Queen Elizabeth, Naomi Campbell...’

Het eten is overdadig. Al na de Antipasti kan ik geen Tiramisu meer zeggen, terwijl we voor het zo ver is, nog pasta's, een bonenschotel en een varkenskluiif voorgeschoteld krijgen.

De rest van ons verblijf is een aaneenschakeling van chaotische, maar vermakelijke confrontaties met de medemens. Over de natuur kunnen we kort zijn: mooi, mooi en nog eens mooi.

In Pantaleo, een kunstenaarsplaatsje in de bergen, treffen wij ene Lucia, een opgewekte Italiaans/Zwitserse PR-afgezante van *Eliza was here*, de toeristenorganisatie die ons wegwijs zal maken in de wereld van de glamour. Op het dorpsplein drinken wij onze twaalfde cappuccino in Café Nina, ook alweer zo'n voormalig, horizontaal boerenhuis. Niet eens zo lang geleden bivakkeerde in dit karakteristieke bouwsel een hele familie, inclusief opa en oma.

San Pantaleo is iets te artistiek naar mijn smaak. De toeristen, veelal afkomstig uit Zwitserland, Oostenrijk en Duitsland en gehuld in de primerende vrijetijdsplunje, genieten met volle teugen. Maar straks, eenmaal afgezakt naar Porto Cervo, het trefpunt van de Costa Smeralda, zien wij natuurlijk het slag mensen waar deze reis allemaal om was begonnen: de jetset!

Helaas, de *haute volée* is al geruime tijd gevlogen. Er is geen rijkwaard te bekennen, alleen dagtoeristen, soms zelfs in groepsverband, die zich vergapen aan de reusachtige jachten, met daarop een enkele humeurige bootsman. Glamour is hier ver te zoeken of het moet aan de overkant van het jachthaventje zijn, te bereiken via een bruggetje. Hier verrijst het in Terracotta-tinten opgetrokken villadorp Porto Cervo. Het ziet er een beetje uit als een décor/doolhof voor toeristen. Ludieke bouwsels à la Gaudi (maar dan lelijk) met boogjes en trappetjes, gelardeerd met dure winkels. Al van verre ontwaart mijn geoefende oog namen als Valentino, Prada en Missoni, Dolce & Gabbana en Pucci. Had ik dat oranjezestigpak maar bewaard. Hier hangt het weer.

Maar niks jetset. Niks Glamour Café. Terwijl het hier toch een *va-et-vient* was van beroemdheden. Dit hoor ik van Alessandro, eigenaar van Bar Sole en kleinzoon van oprichter Il Baffo (vanwege diens grote witte snor). Sinds drie decennia zit hier de internationale jetset op het terras-met-blauwe-stoeltjes: koningin Elizabeth, prinses Anne en deze zomer nog de prins van Marokko en Naomi Campbell. Maar... Alessandro's knappe Italiaanse kop betreft, sinds het haventje in handen is gevallen van ene Barrak gaat alles zienderogen achteruit. >

Linkerpagina:
 Promeneren onder het
 blauwe schijnsel van
 de havenverlichting;
 Deze pagina, boven:
 Uitzicht vanaf het
 dakterras. Onder: Het
 nachtleven op Sardinië
 is vol van vuurwerk,
 mode en aangename
 ontmoetingen.

REIZEN

Binnenkort gaat ook Bar Sole voor de bijl en dan kan Porto Cervo fluiten naar zijn coryfeeën. Zelfs Berlusconi komt tegenwoordig alleen even in juni naar zijn huis. Vanwege de oprukkende Russische maffia begin juli. Ook ik signaleerde aan de rand van het in zee overlopende zwembad van Cala di Volpe en nogal protserig gekleed gezelschap uit Moskou. En dat terwijl van alle hotels waar je 'moet' logeren: het Romazzino, Pitrizza en het Cala di Volpe (alle deel uitmakend van de Starwood-groep – de koffie kost er zeven euro, dus je weet waar je aan toe bent), het laatste het meest chic heet te zijn. Het ziet er in elk geval smaakvol uit. Prachtige handgemaakte meubels met kussens en gordijnen in mediterrane-eilandkleuren zoals ook in luxe-hotels in Zuid-Spanje (Sardinië was 400 jaar Spaans). En boven weet je helemaal niet wat je ziet. Een chique PR-mijnheer begeleidt ons naar de presidentiële suite waar o.a. basketbalspeler Michael Jordan geregeld logeert. Voor €30.000 in het hoogseizoen! Ik signaleer drie slaapkamers met tweepersoonsbedden, drie kamers met televisies, cd-spelers en knusse zitjes, hoekjes en doorgangetjes en drie badkamers met alles erop en eraan. Op het dak bevindt zich een privézwembad met behaaglijk lauw water. Woorden schieten te kort, maar de foto's spreken voor zichzelf!

Die avond ontmoet ik de voormalige directeur van Cala di Volpe, de charmante heer Spoorenberg. Ik ontmoet hem op afspraak van de nóg charmantere Bessel Kok, die met zijn Tsjechische vrouw in het Romazzino (daar is de heer Spoorenberg tegenwoordig de baas)

logeert. Ik heb deze grootheid in de schaakwereld, voordien in die van de telecommunicatie, leren kennen via Sylvia Kristel. Met het echtpaar Kok (intellectuele jetset) dineren wij in het Romazzino op een riant bordes met uitzicht op zee.

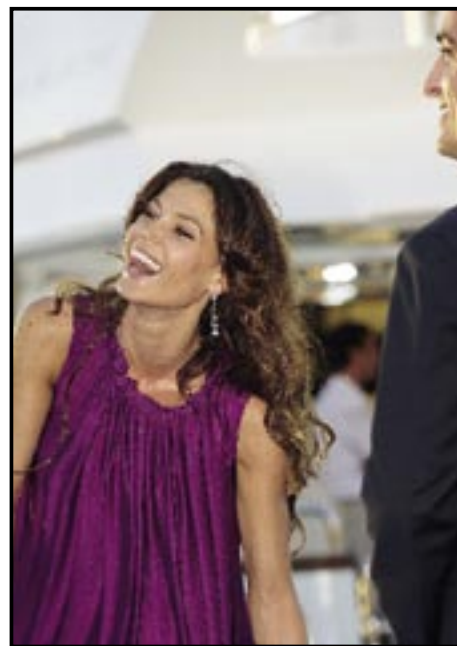
De dag daarop is het weer feest: in GEO-village op een afterparty van de opening van een conferentie-oord. Wij drinken er Vermentino; de streekwijn. Beppe, met een brede smile, is niet bij me weg te slaan, dankzij een compliment waarmee ik al menig mannenhart heb veroverd, namelijk 'dat hij wel iets wegheeft van Jack Nicholson.'

Hij vertelt, behalve alles over zichzelf, dat dit toverconferentieoord op zeven heuvels ligt, waardoor er maar energie in je lichaam blijft stromen. Vooralsnog stroomt voornamelijk de Vermentino. Tijdens dit drinkgelag treffen we eindelijk iemand van de Milanese jetset, nog van adellijken bloede ook; een Principessa. Zij heet Francesca en is in het dagelijks leven moderedactrice.

De rest van de tijd genieten wij vooral van de natuur. Hoogtepunt van deze verrukkelijke reis: een avondovertocht per veerboot (niks luxejacht) naar het eilandje aan de Noord-oostkust La Maddalena, waarvan de gelijknamige havenplaats heel wat levendiger en vooral natuurlijker is dan Porto Cervo.

Op Maddalena's kleine zusje, het onbewoonde bosrijke Caprera, wenen we ons pas echt in een 'op harmonieuze in de natuur ingebed sprookjesland'. Daar kan geen Billionaires Club tegenop. Met of zonder Bruce Willis. ■

'Met u heeft iets van Jack Nicholson heb ik al menig mannenhart veroverd...'

Fotograaf John van Helvert trof de jetset op z'n tweede reis naar Sardinië. Deze pagina, links en rechts: De Italiaanse jetset is speciaal voor het weekend met helicopters komen overvliegen. Midden: een knielende 'prins' gespt het schoentje om de voet van zijn 'prinses'. Rechterpagina: Bijna volle maan boven het behaaglijk warme zwembad.

